

Anita Verkerk

*Een cocktail
voor Alice*

Uitgeverij Cupido

Omslag, binnenwerk en logo: Mat-Zet bv, Huizen
Stockfoto logo: © Irfan Ullah Alvi|Dreamstime.com
Stockfoto voorzijde: © Tetiana Kozachok|Dreamstime.com

Een cocktail voor Alice
ISBN 9789462042940
Reeks: Mango Beach Curaçao # 2

© 2023 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest
www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2023 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

LIEVE LEZERESSEN, BESTE LEZERS,

‘Een cocktail voor Alice’ is het vervolg op ‘Een roos voor Roxanne’ en daarmee het tweede deel van de succesvolle serie van romantische boeken die zich afspeelt op het bruisende Mangostrand van Curaçao. Hier kun je met een ijskoud sapje in de schaduw van wuivende palmbomen volop van het prachtige weer genieten. Er zijn barretjes, hippe boetiekjes, restaurantjes, luxe hotels en natuurlijk is er ook een swingend nachtleven in de stranddisco’s.

Je geniet het meeste van deze serie als je de delen in volgorde van verschijnen leest.

In dit tweede deel kruipen we in het hoofd van Alice die ons laat meegenieten van haar belevenissen tijdens het magnifieke carnaval op Curaçao.

Heel veel leesplezier!

Liefs,
:-) Anita

HOOFDSTUK 1

“Het is toch niet te geloven!” Ik trapte haastig op de rem.

“Nou wordt dat stomme licht alweer rood!”

Op de passagiersstoel naast me hoorde ik mijn vriendin Maya gniffelen. “*Poko, poko*, Alice. Over hooguit een half uurtje mag je het gaspedaal vast wel weer intrappen.”

Ik lachte met haar mee. “Maar dan hebben we de rondleiding in de likeurstokerij gemist.”

Maya haalde haar schouders op. “Er zijn nog wel meer van die toertjes, dus... Oh, kijk, het is alweer groen.”

Het lukte me om de cabrio een meter naar voren te krijgen, maar verder kwam ik niet. “Het is echt achterlijk druk vandaag, waar komen al die auto’s opeens vandaan?”

Maya schoot in de lach. “Het is bijna carnaval, dus de verhuurbedrijven doen goede zaken met die hordes toeristen.”

Ik ging wat rechter zitten. “Carnaval?”

“Yep, dat hou jij als geboren Friezin natuurlijk niet bij,” grapte Maya. “Maar wij zuiderlingen tellen het hele jaar de dagen af.”

Ik stuurde de cabrio grinnikend de hoek om. “Nou, we zijn er bijna. Nog tweehonderd meter en dan moet het ergens aan de rechterkant zijn.”

“Dat kost nog minstens een kwartier, als het niet meer is.”

Maya keek op haar horloge. “Ik bel Chobolobo wel even dat we het niet halen. Wel zo netjes.” Ze viste haar mobiel uit haar tasje en al snel hoorde ik haar de situatie uitleggen.

“Wat zegt u? Half twaalf? Dan zijn we er vast wel. Ja, hartstikke bedankt en tot straks.”

Ze stopte haar mobiel weer in haar tasje. “We kunnen zo met een privé-rondleiding voor gasten van een hotel mee.”

“Oh, dat is aardig.”

Maya knikte. “Ja, de mensen van Curaçao zijn super. Het relaxte bevalt mij heel goed. Dat wordt binnenkort in Nederland weer wennen, zeker met het weer daar.” Ze keek me aan. “Weet jij al wat je gaat doen? Of ben je nog steeds aan het dubben?”

Ik trok een gezicht. “Ja, ik weet het gewoon niet. Ik moet eigenlijk terug naar Nederland, maar...”

Mijn stem stierf weg.

Een paar tellen later maakte Maya de zin voor me af. “Je zit met Verver.”

“Klopt helemaal.” Ik zuchtte diep. “Verver is een vrije hond. Die vindt er niks aan om in een flatje opgesloten te worden, dat snap ik onderhand zelf ook wel.”

“Dan laat je hem hier achter. Roxanne is allang aan hem gewend. En anders zorgt haar oma wel voor hem.”

“Dat weet ik wel, maar ik wil hem niet missen. Ik hou van dat beest.” Ik beet op mijn lip. “Ik zou dolgraag hier willen blijven, maar ja...”

“Maar ja,” herhaalde Maya nuchter. “Het waait hier altijd lekker, maar van de wind kun je niet leven. Dus hoe wil je dat dan aanpakken? Dankzij jou heeft Roxanne haar administratie alweer prima op orde.”

Ik kreunde zachtjes. “Ja, en een manager heeft ze ook niet nodig, nu ze definitief hier blijft.”

Maya wachtte met reageren tot ik de auto weer een stuk had laten doorrijden. “Als je niet snel teruggaat naar Nederland, ben je je baan kwijt, Alice. Daar was je chef heel duidelijk over.”

“Ik kan hem nog een keer voorstellen of ik vanaf hier kan werken. Of ik nou thuis in Nederland op de computer zit te tikken of hier op Curaçao, dat maakt in principe weinig uit.”

“Daar dacht je chef heel anders over, Alice. En dat is het niet alleen. Je moet ook klanten bezoeken. Dat is een groot deel van je werk.”

“Ja, klopt. Maar dat kan ik toch ook online? Met videobellen of zo?”

“Zelf langskomen is totaal iets anders dan videobellen, dat snap je zelf ook wel.”

“Ik heb een leuke band met onze klanten,” zei ik verdedigend. “Als Luuk mij ontslaat zal hij een nieuwe kracht moeten inwerken. Als hij tenminste iemand vindt, die net zo veelzijdig is als ik.”

“Hm...” bromde Maya.

Ik snoof. “Ik ben écht goed in mijn werk. Hè, waarom moet die vent zo moeilijk doen?”

Maya schoot in de lach. “Luuk is je baas en jij bent zijn werkneemster. Zo simpel is het.”

“Dan moet ik hier maar een baantje gaan zoeken.”

Vanuit mijn ooghoeken zag ik Maya een gezicht trekken. “Dat zal je niet meevallen, Alice. De werkeloosheid is hier hoog.” Er gleed opeens een plagerig lachje over haar gezicht en ze vervolgde: “Misschien moet je wc’s gaan schrobben voor één Antilliaanse gulden per uur? Met je

verdiende geld kun je ongetwijfeld ergens een hutje onder een palmboom huren, dan heb je gelijk wat kokosnoten om te eten.”

Daar kan ik dus niet tegen. Als iemand me laat merken dat mijn plannen niet zoveel kans van slagen hebben, bedoel ik. Dan krijg ik last van zo'n soort oerdrift en ga ik net zolang door tot ik het tóch gedaan krijg. Hoewel dat natuurlijk ook wel eens mislukt...

“Ik vind wel een goedbetaald baantje,” verklaarde ik strijdlustig. “Ze hebben hier op Curaçao ongetwijfeld een uitzendbureau. In Nederland was het destijds ook zo gepiept met een nieuwe job.”

Maya haalde haar schouders op. “Dit is Nederland niet.”

“Klopt, en daarom blijf ik hier dus wonen!”

Maya proestte het uit. “Wat super dat je een definitieve beslissing hebt genomen. Gefeliciteerd!”

Ik wist even niet wat ik terug moest zeggen, want ja...

Maya kende mij natuurlijk langer dan vandaag. Had ze me expres wat opgepord om de activiste in mij wakker te maken? Zodat ik van alles zou roepen, waar ik dan later weer spijt van kreeg?

Ach, wat. Die kreet was recht uit mijn hart gekomen. Ik meende ieder woord.

“Ja, goed, hè?” antwoordde ik. “Curaçao heeft alles wat een vrouw zich maar wensen kan. Mooi weer, goudgele stranden, lieve honden, barretjes, dis...”

Maya viel me onverwacht in de rede. “Overheerlijke Blue Curaçao cocktails hebben ze hier ook, Alice. En als je daar meer over wilt weten moet je rechtsaf. Nu!”

Huh? Waren we er al?

Ik was zo in mijn verhaal opgegaan dat ik een paar tellen nodig had om me te realiseren dat Maya gelijk had. We waren eindelijk bij de ingang van de likeurstokerij aangekomen en ik stuurde de cabrio haastig het terrein op.

Na wat gehobbel over een uitgedroogde zandvlakte vol kuilen parkeerde ik de wagen in de schaduw van wat bomen.

Maya schoot de auto uit. “Ik moet heel nodig plassen, maar als je hier blijft staan, doe dan de kap dicht, anders zit alles straks onder de vogelpoep. Zie je zo!”

Zonder op mijn antwoord te wachten, spurpte ze weg.

Ik keek omhoog en ja hoor, in het bladerdak boven mijn hoofd hipte een complete vogelkolonie rond. Snel wegwezen hier.

Dus parkeerde ik de wagen een eindje verderop in de volle zon, sloot alles af en ging in een ijtempo achter mijn vriendin aan, want ook mijn blaas begon behoorlijk op te spelen. Logisch natuurlijk, door het heerlijke klimaat drink je extra veel en al dat vocht moet je ook weer kwijt. Wat niet altijd even makkelijk is als je onderweg bent, maar dat is een totaal ander onderwerp.

* * *

Al snel kwam ik bij een groot okergeel huis met groen-witte luikjes langs de ramen. De deur stond gastvrij open en zodra ik binnen was, zag ik Maya bij een grote groep lawaaierige toeristen staan. Maya wees met een priemend vingertje naar iets wat blijkbaar naast al die mensen was en haar lippen vormden het woordje *wc*.

Dus wurmde ik me dwars door het bonte gezelschap heen. De meeste mannen droegen uitgelubberde korte broeken met loshangende overhemden of grauwe shirts eroverheen. Sommige vrouwen waren al net zo fantasieloos gekleed, maar ik zag ook wat kleurige jurkjes. Aan het luide gepraat te horen waren het Amerikanen.

De toiletruimte lag er gelukkig eenzaam bij en een paar minuten later liep ik terug naar Maya, die nu in haar een-tje op me wachtte. Ik zag nu pas dat het een winkelruimte was, overal stonden plateaus met glanzende flessen Blue Curaçao-likeur waar je de spannendste cocktails van kon maken. Ik deed een stapje naar voren om de etiketten beter te kunnen bewonderen.

“Dit ga je niet leuk vinden, Alice,” bromde Maya met een grafstem.

“Hoe dat zo? Er is keus genoeg. En allemaal verschillende kleurtjes. Ik ben benieuwd hoe ze sma...”

“Ik heb het over de rondleiding.”

Ik worstelde mijn ogen moeizaam van al het heerlijk om me heen af en keek Maya aan. “Oh? Mogen we niet mee?”

“Dat wel, maar het zijn gasten van het Golf Hotel.”

Ik haalde mijn schouders op. “Ze maken herrie en een modeprijs zullen ze nooit winnen, maar dat halve uurtje hou ik wel vol.”

“De manager doet de rondleiding,” vervolgde Maya. “In een veel te strakke jeans. Dus ik kan lekker van zijn sportieve lijf genieten, maar of jij daar ook veel lol aan gaat beleven, is nog even de vraag.”

Ik keek haar verbaasd aan. “Waar heb je het over?”

Maya trok haar gezicht in een brede grijns. “Over jouw goede vijand Diego Delima natuurlijk.”

“WAT? Bedoel je dat die hondenhater...”

“In hoogst eigen persoon.” Maya wees in de richting van het terras achter de winkel. “Dus als jij daar vast wat cocktails gaat proeven, dan rij ik straks wel naar huis.”

Ik liet de aantrekkelijke gedachte heel even op me inwerken, maar al gauw trok ik mijn schouders strijdlustig naar achter. “Kom nou. Straks denkt die kerel nog dat ik bang voor hem ben. Ik lust hem rauw.”

“Ik ook,” grapte Maya. “Vooral in bed.”

Ik schudde mijn hoofd. “Geloof maar niet dat hij je daar veel plezier gaat bezorgen. Dat wordt niks tussen de lakens met die schofterige vrouwenhater. Bovendien gaat Bert dat niet leuk vinden.”

Maya haalde haar schouders op. “Ik weet niet of het nog wel aan blijft met Bert. Het liep thuis al niet meer zo soepel en nu heb ik al een tijdje niks meer van hem gehoord. Hij reageert zelfs niet op mijn voicemailberichtenjes.”

“Dan heeft hij zijn mobiel vast weer in de wc-pot laten vallen,” opperde ik.

“Ja, daar is hij stom genoeg voor, maar... Het duurt al een hele week. Hij had allang iets kunnen regelen.”

“Dat is wel gek, ja. En je bent nog wel speciaal voor hem naar Groningen verhuisd.”

“We hebben het er nog wel over,” zei Maya. “Ik zie je straks.”

Ze draaide zich om en wilde weglopen.

“Hé, wacht even, ik ga mee.”

“Met je grootste vijand op rondleiding?” Maya zuchtte diep. “Lijkt me geen goed plan.”

“Waarom niet?”

“Omdat ik er nog van zie komen dat je tegen hem gaat staan grommen.”

“Wat een goed idee! Maar blaffen is nog leuker. Mijn specialiteit is een bulldog. Dan zul je hem zien rennen!”

“Dat bedoel ik nou.” Maya maakte een weids handgebaar de winkel rond. “Wat een keus aan lekkere drankjes. Geniet ervan!” En wég was ze.

Heel even bleven mijn ogen op de glanzende flessen Blue Curaçao rusten, maar daarna liep ik snel achter haar aan, de voordeur uit.

Een eindje verder zag ik de Amerikanen – ademloos luisterend – onder een drietal dorre sinaasappelboompjes staan. Verdraaid, het zou echt leuk zijn om zo meteen vals te gaan blaffen, alle kans dat de charmante gids luid gillend het hazenpad zou kiezen.

Heel even genoot ik van het aantrekkelijke idee om de hele rondleiding in de soep te draaien, maar daarna besefte ik dat niemand daar blij van zou worden.

Ikzelf ook niet.

Ik deed immers – samen met Roxanne – zó mijn best om de hondenopvang tegen Diego Delima te beschermen. Als ik dan op zo’n manier olie op het vuur zou gooien, kwamen we nooit meer van die vent af.

Dus liep ik braaf verder en sloot netjes aan bij de groep, waarvan de leden nu eensgezind naar boven stonden te staren. Ik volgde hun blik, maar tussen de dorre, uitgedroogde bladeren was er geen sinaasappel te zien.

“Ah, daar hebben we mevrouw Alice Veninga,” hoorde ik een donkere mannenstem onverwacht zeggen. “Het doet me veel plezier om u weer te zien.”

Diego Delima!

Terwijl ik mijn gigantische blafdrang naar het uiterste hoekje van mijn hoofd stuurde, trok ik mijn lippen in een brede glimlach, maakte me wat langer dan ik al ben en draaide mijn gezicht naar de vent toe. “Dag, meneer Delima,” kweelde ik liefjes. “Het genoeg is geheel wederzijds.”

Maar niet heus...

“Dat wilde ik maar even horen,” verklaarde Diego lachend. “Dan krijg ik vijftig Antilliaanse guldens van u, mevrouw Bergsma. Mag ik meteen maar even vangen?”

Al pratend stapte hij met een brede grijns op Maya af, die zuchtend haar portemonnee tevoorschijn haalde en het bedrag netjes op Diego’s hand uittelde.

“Huh, wat krijgen we nou?” mompelde ik stomverbaasd, maar een tel later begon het me te dagen. “Hebben jullie een weddenschap afgesloten dat ik...”

“Dat klopt helemaal,” reageerde Diego grinnikend. “Maya dacht dat je liever op het terras cocktails zou gaan zitten hijsen in plaats van mij onder ogen te durven komen. Maar dat had ze mooi mis.”

“Natuurlijk had ze dat mis! Denk maar niet dat ik bang voor je ben.”

“Dat weet ik maar al te goed, Alice. En je hebt je ook nog eens keurig gedragen, dus daarom heb ik die vijftig gulden helemaal verdiend.”

Hij stopte het bedrag in het borstzakje van zijn kleurige

overhemd en liep fluitend terug naar zijn plaats onder de sinaasappelbomen. Voor hij verderging met zijn praatje, keek hij mij nog even aan en gaf me een vrolijke knipoog. Zou je die vent niet!

In een impuls stak ik mijn tong naar hem uit en daar had ik natuurlijk meteen spijt van. Waarom liet ik me alsnog door die kerel opjutten? Dat moest nu meteen afgelopen zijn.

Na dat goede besluit richtte ik mijn blik op Maya. “Hé, luister eens even jij,” begon ik, maar Maya stond ijverig aantekeningen te maken en deed net of ik er niet was.

Ja, ja, zo makkelijk kwam ze niet van me af.

* * *

Diego dirigeerde ons de destilleerderij in en ik liep vol verwachting achter de groep aan. Maar in de langgerekte vrij smalle ruimte heerste een intense rust. Nergens waren borrelende ketels of zwetende medewerkers te bekennen. Er hingen wel overal foto's met teksten over hoe het allemaal in zijn werk ging en op een scherm aan de muur was een filmpje te zien van een oudere man die met een ladder tegen een sinaasappelboom opklom. Hij sneed de groene vruchten er met een mes af en liet ze op de grond vallen. “Even kort nog voor je artikel in jullie reisgids, Maya,” hoorde ik Diego vlak naast me zeggen. “De boompjes zijn oorspronkelijk door de Spanjaarden hierheen gebracht, maar dat was geen succes omdat de bodem en het klimaat hier totaal anders zijn dan in Valencia.”

Hij had eigenlijk best een mooie warme stem.

Intussen ging de man van het filmpje op de grond zitten en haalde met een mes de schil van de sinaasappels af, vier partjes schil per vrucht.

“Die schillen worden een dag of vijf op de stenen gedroogd,” vulde Diego aan, terwijl de man op het filmpje de bruine schilletjes met zijn handen van de grond veegde en in een zak deed.

“Lekker hygiënisch allemaal,” mompelde ik vooral tegen mezelf.

Maar Diego had me gehoord. “Het wordt allemaal gekookt, dus dat kan geen kwaad.”

“Hm,” bromde ik.

Diego liep terug naar de groep en schakelde weer over op Engels. “Hier op Chobolobo worden de schillen samen met speciale kruiden in een zak gedaan en in de destilleerketel gekookt.”

Op het filmpje zag je de oude baas nu met een ladder tegen een oude koperen ketel op klimmen en Diego vulde aan dat de ketel al honderd jaar oud was.

“Krijgen we in het echt nog iets van het proces te zien?” vroeg ik.

“Nee, vandaag is het geen stookdag,” verklaarde Diego en hij keek me met twee stralende grijze ogen glimlachend aan.

Onverwacht ging er een raar verlangend steekje door mijn buik. Maya had eigenlijk best gelijk. Diego wás een knappe vent en met zijn spannende lijf was niks mis. Daar kwam nog een mooie licht getinte huid bij, die het erg goed deed bij zijn blauwe spijkerbroek en hagelwitte shirt.

Ach, wat! Hij was gewoon een irritante eikel.

“Loop maar even mee,” zei Diego intussen. “Op die muur daar staat het destillatieproces mooi afgebeeld en daarnaast kunt u de oude ketel van het filmpje met eigen ogen bewonderen.”

De rest van de rondleiding ging lelijk aan mij voorbij. Diego deed nu wel zo aardig, maar zat daar iets achter? Speelde hij toneel, of was hij bij onze eerste ontmoeting zo vreselijk uit zijn dak gegaan, omdat hij door Roxanne’s schuld bijna verongelukt was?

Tja, ik moest toegeven dat ik mezelf ook rot zou schrikken als de auto voor me van het ene op het andere moment ineens compleet stil zou staan. Het was nog een wonder dat hij niet in volle vaart tegen onze cabrio was geklapt.

Omdat Maya nog wat foto’s wilde maken voor haar artikel, wandelden wij als laatsten naar buiten, waar aan de rand van het pad een langgerekte tafel eenzaam tussen de bomen stond. De Amerikanen waren blijkbaar al doorgelopen naar het terras. Op grote dienbladen stonden nog wat mini-proefglaasjes met diverse soorten likeur. Ik pakte zo’n glaasje van een blad en nam een slokje. Meer zat er trouwens niet in.

“Het smaakt een beetje dun,” zei ik. “Geen dikke stroop.” Maya knikte. “Wel een lekkere zoete sinaasappelsmaak. Hé, ik loop even door, want ik wil die Amerikanen vragen wat ze van de rondleiding vonden.”

Ik deed een stap naar voren om haar achterna lopen, maar op dat moment landde er een suikerdiefje op tafel, die zijn snavel in een glaasje stak en lekker begon te drinken.

Een paar tellen later zat er nog een.

Ik haalde mijn mobieltje tevoorschijn en nam wat foto's. Die zouden het vast goed doen in Maya's artikel.

"Ze zijn leuk, hè? Die vogeltjes?" hoorde ik Diego onverwacht naast me zeggen. Ik draaide mijn gezicht naar hem toe en ontmoette zijn sprankelende grijze ogen, die mij indringend aankeken.

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, trok hij me zachtjes naar zich toe en gaf me een licht kusje op mijn lippen.

Het was alsof ik droomde en voor ik besepte wat ik deed, sloeg ik mijn armen om hem heen en kuste hem vurig terug. Het voelde vertrouwd en veilig, en in mijn buik begon het heftig te kriebelen. Ik had opeens zó'n ontzettende zin in een man.

In deze man.

"Je bent zo mooi," fluisterde hij. Zijn warme tong duwde tegen mijn lippen en ik nam de uitnodiging meteen aan. Hij smaakte heerlijk naar likeur en onze tongen begonnen een opwindend spel van uitdagen en terugtrekken en uitdagen...

Ik snap nog steeds niet hoe ik het in mijn hoofd haalde om Diego zo te kussen, maar op dat volmaakte moment vergat ik alles om me heen.

Geen idee hoelang het duurde, maar ineens bracht de stem van Maya mij met een ruk naar de werkelijkheid terug. "Alice! Wat is hier aan de hand? Valt die vent je lastig?"

Ik liet Diego los en deed verschrikt een stapje achteruit.

"Nee, eh... Ik, eh... Ik..."

"Bedankt voor de geweldige kus, Alice," hoorde ik Diego

zeggen. “Die smaakt echt naar meer.” En na die opmerking verdween hij in de destilleerderij.

Ik was het helemaal met hem eens, maar de woorden bleven in mijn keel steken.

Ik leek wel gek! Daar had ik met die hondenhater staan kussen!

“Een cocktailtje doen voor de schrik?” stelde Maya voor, maar ik schudde mijn hoofd. “Nee, niet hier. Ik wil hier zo gauw mogelijk weg. Ik schaam me rot. Ik snap echt niet wat me bezielde.”

“Ik wél,” was Maya’s reactie. “Zo’n knappe spetter, ik ben stinkjaloers op je. Mij ziet hij niet staan.”

Al pratend wandelden we via het terras en de winkel naar de uitgang. Buiten nam Maya nog wat foto’s van het oude gebouw en daarna liepen we naar de parkeerplaats.

“Ik rij wel,” stelde Maya voor. “Je ziet er een beetje aangeslagen uit.”

“Ik ben een ongelofelijke oen. Diego zit zich nu rot te lachen om mijn onnozele gedoe.”

“Trek je er maar niks van aan. De vorige keer heb je ook overleefd.”

“De vorige...” begon ik wat aarzelend, maar een tel later viel het kwartje. “Jitse,” kreunde ik. “Dat was net zo stom.”

Ik sloeg zachtjes met mijn hand tegen mijn voorhoofd. “Maar toen was ik een schoolmeisje van zestien, dat in de mooie praatjes van die superknappe buurjongen van opa en oma Friesland trapte. Ik was al jaren stiekem verliefd op Jitse.” Ik schudde mijn hoofd. “Nu zie ik mezelf toch wel als een volwassen en verstandige vrouw.” Ik slikte

moelijk. “En ik heb ook nog eens een laaiende hekel aan Diego.”

Maya grinnikte. “Nou, daar was daarnet weinig van te merken. Je was één brok wilde hartstocht. En Diego ook.”

“Ik had ’m een mep moeten geven,” bromde ik gefrustreerd.

“Wie?” vroeg Maya plagend. “Jitse of Diego?”

“Allebei.” Ik kneep mijn lippen op elkaar. “Ik ben giga toe aan een drankje. Zullen we naar de *Gouverneur*?”

“Goed plan. Ik wilde dat net voorstellen. Ik reserveer wel even.”

Terwijl ik op de passagiersstoel van de cabrio ging zitten, belde Maya met het restaurant. Al gauw schoof ze naast me. “We boffen. Er was nog net één vrij tafeltje op het balkon. Nu maar hopen dat we niet weer in een file terechtkomen.”

* * *

Met de drukte viel het gelukkig erg mee en al gauw reden we over de enorm hoge Julianabrug. Van boven heb je een prachtig uitzicht op de kleurrijke oude huizen langs de beroemde Handelskade van Willemstad en op de schepen in het water. En omdat ik nu niet op het verkeer hoefde te letten, kon ik daar eens lekker van genieten. Natuurlijk lagen er diverse enorme cruiseschepen, maar opeens viel mijn oog op iets bijzonders. “Kijk, nou toch!” riep ik enthousiast. “Daar ligt een zeilschip met allemaal masten.”

“Als je het niet erg vindt, concentreer ik me even op de afslag,” mompelde Maya. “Ik heb geen zin om Roxanne’s dure auto in de poeier te rijden.”

Daar was ik het wel mee eens en daarom genoot ik in stilte van de rest van het ritje tot Maya bij de Willemstad Parking een plekje voor de cabrio vond.

Ze sloot de kap, deed de auto zorgvuldig op slot en daarna liepen we samen in de richting van de Koningin Emma-brug. Dat is een houten brug, die op een heleboel kleine bootjes is gebouwd en daarom hebben de meeste mensen het over de ‘Pontjesbrug’. Hij drijft op het water en dat voel je best als je daar overheen loopt. Zeker als er veel wind staat – en wanneer waait het niet op Curaçao – kan het behoorlijk wiebelen en Roxanne begint dan meteen geintjes over zeeziekte te maken.

Het leuke is dat de brug kan opendraaien als er een schip door wil. In dat geval gaat er een bel en dan moet je maken dat je op de kant komt, want zodra hij opendraait kun je er niet meer af. Daar ben ik inmiddels wel achter.

Het is geen geheim dat ik erg graag naar bootjes kijk en ik vind het supergaaf om zo’n groot schip rakelings langs me heen te zien varen. Maar ja... De temperaturen rond de Sint Annabaai in Willemstad zijn op zijn zachtst gezegd wel een beetje hoger dan die bij het Sneekermeer waar opa en oma Friesland bij in de buurt wonen. Bovendien is er op de Pontjesbrug nergens schaduw te bekennen.

Een paar weken geleden stond ik – in een spannend topje zonder mouwen – helemaal blij op die open brug een passerend cruiseschip te bewonderen, maar dat duurde zo

ontzettend lang dat ik mijn armen en het puntje van mijn neus in de hete zon giga heb verbrand. Ik kon zo als clown aan de slag in een circus. Sindsdien trek ik dus een sprintje als ik die bel hoor gaan.

Zodra we de Pontjesbrug voorbij waren, kregen we een steeds beter zicht op het grote zeilschip dat ik onderweg al aan deze kade had zien liggen.

“Zullen we er even naartoe lopen?” stelde ik voor. “Ik wil de masten tellen.”

“Waar je maar zin in hebt met dit weer.” Maya grinnikte. “Het lijkt mij veel nuttiger om te controleren of er ook knappe zeelui aan boord zijn.”

Ik schudde mijn hoofd. “Ik heb het nu helemaal gehad met die stomme kerels en jij zit in een vaste relatie.”

Maya bleef abrupt staan. “Ik heb Bert daarstraks in Chobolobo proberen te bellen en daarna ook nog geappt. Geen enkele reactie.”

“Misschien slaapt hij nog?”

“Het is in Nederland al avond. Als hij nu in bed ligt, is het met een nieuwe vlam.”

“Denk je dat echt?”

“Ja, dat kan toch niet anders? We waren gewend om elke dag even contact te hebben als ik op pad was, maar dit keer is het waardeloos. Heel af en toe een appje.” Ze haalde haar schouders op. “En zoals ik daarstraks al zei heb ik sinds vorige week helemaal niks meer van hem gehoord. En ik me maar uitsloven.”

“Misschien heeft hij een ongeluk...” begon ik, maar Maya viel me meteen in de rede: “Dan had zijn moeder me wel gewaarschuwd. Weet je...” Ze haalde diep adem voor ze

verder praatte. “Bert klaagde steeds vaker dat ik constant op reis ben. Vlak voor ik vertrok hadden we een giga-ruzie en toen schreeuwde hij...” Ze beet op haar lip.

“En?” vroeg ik. “Wat riep hij tegen je?”

“Dat ik niet meer bij hem terug hoefde te komen, als ik nou wéér wegging.”

“Ach, dat meende hij toch niet?”

“Dat dacht ik ook, want thuisblijven was natuurlijk geen optie. Dat zou me mijn baan kosten.”

Ze keek me aan. “Maar nu vraag ik me dus af... Nou ja, ik bel straks zijn moeder wel even en nu ga ik leuke kerels kijken, want ik zie er een heleboel aan dek.”

Ze rechtte haar rug, stapte opgewekt verder en al gauw zag ik haar vrolijk naar de bemanning van het zeilschip zwaaien. Aan boord steeg een luid gejuich op en ik schudde mijn hoofd. Straks dachten die kerels nog dat Maya een centje wilde bijverdienen en kregen we een horde maffe matrozen achter ons aan. Ik had vandaag ruim genoeg aan één opdringerige vent.

Toch liep ik naar mijn vriendin toe, want de kans om zo’n prachtig schip van dichtbij te bekijken liet ik natuurlijk niet aan mijn neus voorbijgaan.

Het was een stoere viermaster met gestreken zeilen. Logisch, nu het schip aangemeerd lag, maar wat zou het geweldig zijn om deze beauty helemaal opgetuigd te zien uitvaren. Misschien kon ik bij de VVV navragen wanneer het weer zou vertrekken?

Best jammer trouwens dat die bemanning zo irritant naar ons zwaaide. Ik had dolgraag een kijkje aan boord genomen, maar dat leek me nu niet verstandig.